

Трансформиращ преразказ на "По Жицата" от името на неутрален разказвач

Публикувано от **legolas** на **02.01.2014**

Още докато го брани от кучета, Петър Моканина разбира, че непознатия селянин го гони някаква беда. Затова той се ядосва на кучетата, нахоква ги и поглежда селянина. По червения му елек се познава, че той е откъм Делиормана. Той е висок и едър, но му личи, че е сиромаш. Ризата му е от неумело шити кръпки, поясът му е орфан, потурите също. Той е бос. Иначе изглежда човек планина, но Моканина го претегля в ума си и решава, че е от меките и отпуснати хора, за които се казва, че и на мравята път струват.

Селянинът поздравява, пита ги добре ли са, но си личи, че в очите му има друга грижа. Селянинът поглежда напред, сочи с ръка и пита дали това е селото Манджилари, и колко път има до там.. Моканина му казва. Той забелязва, че на шосето е спряла каруца с един кон. Тази каруца е на селянина. Вътре седи жена, мушнала ръце в пазвите си, ръченикът ѝ е забраден, а с отпуснати настрани краища. Вярно е, че е горещо, но Моканина знае, че когато жените отпуснат така ръченика си, ги мъчи нещо. Отзад в каруцата лежи момиче, завито донякъде с черга, сложило глава на черни селски възглавници. То гледа настрани и лицето му не се вижда.

Моканина пита селянина, дали детето е болно. Селянинът казва, че е.

Селянинът поглежда към овцете, задържа погледа си над тях, но не ги вижда. Очите му са изпълнени с грижа.

Моканина го пита откъде е. Селянинът казва, че е от Кичук Ахмед. Казва, че ходи по селата и продава хубава хума, от неговото село. Когато слиза към морето, купува или грозде, или риба или нещо друго, колкото да се прехранват.

Той сяда на земята, изважда кесия пълна с тютюн и започва да си прави цигара. Моканина сяда до него и гледа как дебелиите му и мазолести ръце треперят.

Селянинът разказва, че е загубил три деца. Останало му е само едно. Гледа го като очите си. От устата си отделя да му купи нещо, за да не му е мъчно. Момичето е казало на майка си, че всичките ѝ дружки са се изпоженили, а тя не е.

Моканина пита на колко години е момичето. Селянинът му казва, че на Богородица ще навърши двадесет.

Селянинът замълчава и пак се заглежда в овцете, без да ги вижда.

Той разказва, че момичето това лято го е молило да отиде да жъне. Той не е искал да я пуска такава слаба и болнава, но тя го е помолила и той я е пуснал. Веднъж жънали цял ден, вечерта яли, а после момичетата пели. Легнали си. Неговото момиче – Нонка, си легнала на завет, между снопите, завила се и заспала. По едно време усетила нещо тежко и студено върху гърдите си. Като отворила очи, видяла змия. Изплашила се, извикала, взела змията и я захвърлила.

Моканина разказва, че е чувал змия да влиза в устата на жена. Той попитал дали змията е ухапала момичето. Селянинът казва, че не е.

Моканина пита селянинът дали ще води момичето на доктор. Той отговаря, че е сменил много доктори. Чуди се как да обясни къде води момичето. Замълчава и започва да тегли ту мустаците си, ту небръснатата му, корава брада.

Селянинът започва да разказва, че онази вечер са му дошли гости. Тогава дотърчала Стоеница, тяхната кумица. От вратата започнала да му говори. Казала му, че той и дъщеря му имат късмет. Той я попитал какво има. Тя му казала, че са си дошли Никола и Пеню и са казали, че в Манджилари се е явила чисто бала лястовичка. Той се учудил. Тя му казала, че който види бяла лястовичка, се лекува от всякаква болест. Момичето заплакало от радост и попитало майка си може ли да идат в това село. Моканина се учудва. Той поглежда към шосето. Чак сега забелязва многото накацали лястовички по телеграфната жица. Това не е нещо необикновено. Наближава Преображение господно и лястовиците и щъркелите се събират, за да си ходят. Лястовиците са толкова много, че жицата е увиснала. Те са много, но все черни.

Селянинът казва на Моканина, че е дошъл да го пита дали знае нещо за лястовицата. Моканина казва, че не я е чувал и не я е виждал. Но се досеща, че може да отчае още повече хората и казва, че има бал бивол, бяла мишка и бяла врана, и може да има и бяла лястовица.

Селянинът става да си ходи. Моканина става, за да го изпрати и да види момичето. Като стигат до шосето, майката гледа мъжа си, искайки да познае по изображението му какво е научил. Момичето още стои обърнато настрана и гледа лястовиците по жицата. Селянинът им казва, че селото е близо. Момичето се обръща. Баща му казва, че Моканина е виждал птицата. Тя пита Моканина дали и те ще я видят. Той ѝ казва, че ще я видят, щом и той я е видял. Казва ѝ, че ще я види и ще оздравее. Майката заплаква. Бащата се закашля, хваща коня за юздите и потегля. Моканина ги изпраща с благословия.

Той дълго стои на шосето и гледа каруцата. Гледа майката, момичето и високия селянин, който крачи прегърбен и води малкото конче. Над тях, между всеки два телеграфни стълба лястовичките се разхвърчат, после пак се връщат и кацат на жицата.

Замислен, Моканина се връща при овцете и се залавя с цървулите, които прави от нещавена волска кожа. Той се чуди дали наистина има бяла лястовичка. Нещо го мъчи. Пускайки шилото, той поглежда към небето и се обръща към Бог, казвайки му колко мъка има на този свят. И пак се заглежда подир каруцата.